



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci

žalobce: **A. K.**
státní příslušnost: X
t. č. pobytem X
zastoupen advokátem JUDr. Martinem Šedivým
se sídlem Václavské nám. 21, Praha

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
se sídlem Nad Štolou 936/3, P. O. BOX 21, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2023, č. j. OAM-1035/ZA-ZA11-D02-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2023, č. j. OAM-1035/ZA-ZA11-D02-2023, *se ruší a věc se vrací* žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, JUDr. Martina Šedivého, advokáta se sídlem Václavské nám. 21, Praha.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. V této věci jde o přemístění žalobce, který v Česku požádal o mezinárodní ochranu, do Maďarska na základě nařízení Dublin III. Soud se zabýval zejména otázkou, zda předání žalobce do Maďarska nebrání systémové nedostatky.

II. Žaloba

2. Žalobce uvedl, dle odůvodnění rozhodnutí podal dne 3. 8. 2023 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Sdělil, že je státním příslušníkem Republiky Uzbekistán. Žalovaný pak dospěl k závěru, že státem příslušným k projednání žádosti je Maďarsko. Provedeným dokazováním bylo zjištěno, že žalobce nepojí k Maďarsku žádné vazby a preferuje projednání žádosti v ČR, neboť má pro tamní orgány větší důvěru ve vydání spravedlivého rozhodnutí.
3. Žalobce dále namítal, že žalovaný dovozuje nepřípustnost jeho žádosti z ust. § 10 a) písm. b) zákona o azylu, aniž by uvedl cokoliv k meritu podané žádosti, resp. k odůvodnění jeho obavy z vycestování do domovského státu, potažmo k vycestování do Maďarska. Rozhodnutí je nedostatečně odůvodněné, neboť z něj není zřejmé, z jakého důvodu žalobce odmítá usilovat o dosažení ochrany v jiném členském státě a zda v této souvislosti necítí nebezpečí, které by mu hrozilo v případě vycestování do země původu. Rozhodnutí je dle názoru žalobce tedy nepřezkoumatelné.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Příslušnost Maďarska k posouzení azylové žádosti žalobce žalovaný určil podle čl. 12 nařízení Dublin III. Maďarsko má v souladu s nařízením Dublin III povinnost objektivně a nestranně posoudit žádost žalobce o mezinárodní ochranu. Současně uvedl, že nejsou splněny podmínky pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III.

IV. Hodnocení věci soudem

5. Žaloba je důvodná.
6. Žalobce vznáší dva okruhy žalobních námitek. Podstatou prvního z nich je tvrzení, že žalovaný nepřezkoumatelně zdůvodnil, proč se rozhodl nevyužít diskreční oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III. Druhý okruh námitek míří na nedostatečné zjištění skutkového stavu, které by případně mohly bránit v předání žalobce do Maďarska. Soud se v tomto pořadí námitkami žalobce zabýval. Druhou z nich shledal důvodnou.

a. Rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné ve vztahu k nevyužití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III

7. Podle čl. 17 odst. 1 první věty nařízení Dublin III platí: „Odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.“
8. Uvedené ustanovení upravuje tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc převzít odpovědnost za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu bez ohledu na kritéria upravená nařízením Dublin III. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, tedy dává možnost si podle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci, přestože v souladu s nařízením Dublin III má příslušnost k posouzení jeho žádosti jiný stát.
9. Podle Soudního dvora EU se každý členský stát může svrchovaně rozhodnout s ohledem na politické, humanitární a praktické úvahy, zda přijme žádost o mezinárodní ochranu k posouzení (rozsudek ze dne 4. 10 2018, *Fathi*, C-56/17, bod 53). S ohledem na rozsah

posuzovací pravomoci takto přiznané členským státům je na dotčeném členském státu, aby určil, za jakých okolností si přeje využít možnost danou diskrečním ustanovením v čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, a sám akceptovat, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu, k jejímuž posouzení není příslušný (rozsudek ze dne 23. 1. 2019, *M. A. a další*, C-661/17, bod 59).

10. Tato možnost posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze diskreční oprávnění členského státu, nikoli jeho povinnost. Případné využití čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III je otázkou správního uvážení žalovaného. Žadatel na něj proto nemá právní nárok.
11. Diskrece žalovaného ohledně využití či nevyužití čl. 17 nařízení Dublin III však není bez limitů. Nejvyšší správní soud proto ve své judikatuře dovodil, že pokud v konkrétním případě existují důvody hodné zvláštního zřetele, má žalovaný minimálně povinnost zdůvodnit, proč diskrečního oprávnění nevyužil (rozsudek ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24).
12. Nejčastější důvod použití diskrečního oprávnění vyjadřuje bod 17 odůvodnění nařízení Dublin III takto: „Kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, *aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny* a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením“ (zvýraznil soud). Nejvyšší správní soud dodává, že v rámci případů hodných zvláštního zřetele jsou patrné dvě typové skupiny: „V první řadě případy, kdy má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k České republice, resp. Česká republika má zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby našemu státu či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou případy, kdy by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Dublin III typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla“ (rozsudek ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24, bod 33).
13. Žalobce ve správním řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by vyvolaly potřebu, aby žalovaný pečlivě zhodnotil možnost využít diskreční oprávnění a převzít odpovědnost za posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Žalobce žádné vazby – natož dlouhodobé – na území Česka nemá. Nikdy předtím zde nebyl. Přicestoval v červenci 2023 a následně požádal o mezinárodní ochranu. Důvodem, proč chce žádat o mezinárodní ochranu, je pouze jeho subjektivní preference. Ta však nepředstavuje důvod hodný zvláštního zřetele. Žalobcem zmíněná skutečnost, že v ČR žije jeho známí takovým důvodem není. Žalobce nijak nespecifikoval, o jaké známé se jedná, a to ani v žalobě. Žalobce děti nemá, je sice ženatý, ale ani neuváděl, že by manželka přicestovala společně s ním.
14. Byť je odůvodnění rozhodnutí žalovaného ve vztahu k čl. 17 nařízení Dublin III poměrně stručné, v tomto případě ob stojí. Není v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce totiž neuvedl žádnou relevantní skutečnost, která by vyvolala povinnost žalovaného obzvláště pečlivě zdůvodnit, proč diskreční oprávnění nevyužil. Rozhodnutí žalovaného nemohlo nepřiměřeně zasáhnout do soukromého a rodinného života žalobce.
15. Primárním cílem nařízení Dublin III je přispívat k vytvoření Společného evropského azylového systému, nikoliv napomáhat ke slučování rodin cizinců z třetích zemí. Rozhodnutí o určení státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu by proto

mohlo do práva na respektování soukromého a rodinného života žadatele nepřiměřeně zasáhnout pouze zcela výjimečně. Článek 8 Evropské úmluvy o lidských právech totiž neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi.

16. Tato námitka proto není důvodná.

b. Žalovaný nedostatečně posoudil existenci systémových nedostatků v Maďarsku ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III

17. Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III platí, že přemístění do příslušného státu není možné, jestliže existují závažné důvody se domnívat, že tam dochází k systematickým (systémovým) nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny EU.

18. V rámci dublinského systému proto nelze přemísťovat žadatele o mezinárodní ochranu do zemí, v nichž azylové řízení nebo podmínky přijetí vykazují natolik závažné (systémové) nedostatky, že by přemístění do této země vystavilo žadatele riziku špatného zacházení v rozporu s čl. 4 Listiny základních práv EU, resp. čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech. Tyto požadavky konkretizovala judikatura Soudního dvora Evropské unie a Evropského soudu pro lidská práva (přímo k možnosti vzniku takové újmy v rámci dublinského nařízení srov. zejména rozsudky velkého senátu Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, *N. S. a M. E.*, C-411/10 a C-493/10; ze dne 14. 11. 2013, *Puid*, C-4/11, a ze dne 10. 12. 2013, *Abdullahi*, C-394/12; a dále rozsudky velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 1. 2011 ve věci *M.S.S. proti Belgii a Řecku*, stížnost č. 30696/09 a ze dne 4. 11. 2014 ve věci *Tarakhel proti Švýcarsku*, stížnost č. 29217/12).

19. Z této judikatury plyne, že riziko špatného zacházení, které brání předání žadatele do země jinak určené za příslušnou v souladu s nařízením Dublin III, může existovat buď v této příslušné zemi (například z důvodu nevyhovujících přijímacích podmínek) anebo ve třetí zemi (včetně země jeho původu) pokud hrozí navrácení žadatele, aniž by příslušný stát jeho žádost řádně posoudil.

20. V případě dublinského řízení má žalovaný v zásadě vždy povinnost zabývat se otázkou, zda přemístění žadatele do příslušného členského státu nevylučuje existence systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27). Žalovaný má povinnost shromáždit relevantní podklady o přijímajícím členském státě, aby mohl tuto otázku řádně posoudit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44).

21. Postupem času judikatura tyto požadavky upřesnila tak, že neplatí absolutně. V případě každého členského státu, který má být podle nařízení Dublin III příslušným k posuzování žádosti, žalovaný musí ve svém rozhodnutí uvést úvahu o existenci či neexistenci systémových nedostatků. Pokud se taková úvaha neopírá o konkrétní důkazy nebo zcela chybí, znamená to nepřezkoumatelnost takového rozhodnutí. Tento závěr však podle Nejvyššího správního soudu nelze bez dalšího vztáhnout na veškeré členské státy EU, které mohou být podle čl. 3 nařízení Dublin III příslušné k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu. V případě většiny členských zemí (s výjimkou zejména Maďarska, Itálie nebo Řecka) nelze říct, že by zřejmě či alespoň pravděpodobně trpěly systémovými nedostatky. Proto v rozhodnutí žalovaného postačí jen obecná úvaha ohledně neexistence systémových nedostatků. Nejvyšší správní soud poukázal na to, že v právu EU i nadále platí zásada vzájemné důvěry, jakkoliv otřesená

v důsledku migrační krize v půlce minulé dekády. *Dodržování základních lidských práv členskými státy je vyvratitelnou domněnkou*, přičemž v případě většiny členských zemí tato domněnka prozatím vyvrácena nebyla (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018-28, body 8 a 9).

22. Maďarsko lze zařadit mezi „problémové“ země. Soudy několika členských států ve vztahu k němu v minulosti (zejména v období let 2015 až 2016) konstatovaly existenci systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, které bránily tomu, aby Maďarsko bylo příslušné k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu (viz odkaz na tyto rozsudky v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2016, č. j. 5 Azs 195/2016-22).
23. Problémem bylo zejména plošné odmítání meritorního posouzení žádostí o mezinárodní ochranu proto, že maďarská právní úprava v rozporu s uniijním právem označila Srbsko za bezpečnou třetí zemi a všechny žadatele, kteří na území Maďarska vstoupili ze Srbska, tam vracela. Existovala zde proto reálná hrozba, že by žadatelé v případě jejich přemístění do Maďarska následně čelili řetězci dalšího navracení (tzv. *chain refoulement*) skrze státy neposkytující dostatečné záruky, že se žadatelé budou moci účinně dovolat mezinárodní ochrany.
24. I Nejvyšší správní soud v té době konstatoval, že tato skutečnost „může, ať již samostatně nebo společně s dalšími relevantními skutečnostmi, představovat závažné důvody se domnívat, že v daném členském státě dochází k systémovým nedostatkům azylového systému ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce [nařízení Dublin III], jež s sebou nesou pro žadatele o mezinárodní ochranu riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie a tudíž brání přemístění daného žadatele o mezinárodní ochranu do tohoto členského státu, byť by byl tento stát na základě uvedeného nařízení primárně určen jako příslušný pro vyřízení dané žádosti o mezinárodní ochranu.“ (srov. výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2016, č. j. 5 Azs 195/2016-22).
25. Tomu, že Maďarsko se již dlouhodobě potýká se závažnými nedostatky azylového systému nasvědčuje i rozsudek Soudního dvora ze dne 17. 12. 2020 ve věci C-808/18, *Komise proti Maďarsku*. Soudní dvůr vyhověl žalobě Evropské komise a konstatoval, že Maďarsko neplní své povinnosti vyplývající z několika ustanovení návratové, procedurální a přijímací směrnice. Podle Evropské komise přitom Maďarsko následně nepřijalo veškerá opatření ke splnění povinností plynoucích z uvedeného rozsudku. Proto Evropská komise podala novou žalobu, o které se vede řízení pod sp. zn. C-123/22.
26. „Za rámeček“ si Maďarsko nemůže dát ani rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 8. 7. 2021 ve věci *Shahzad proti Maďarsku*, č. 12625/17, ze dne 22. 9. 2022 ve věci *H. K. proti Maďarsku*, č. 18531/17, a ze dne 4. 5. 2023 ve věci *R. N. proti Maďarsku*, č. 71/18. Štrasburský soud v nich shledal porušení čl. 4 Protokolu č. 4 k Evropské úmluvě o lidských právech, který zakazuje kolektivní vyhoštění cizinců, a čl. 13 Úmluvy, který garantuje právo na účinný prostředek nápravy, pokud jednotlivec vznáší hájitelné tvrzení o porušení jeho práv chráněných touto úmluvou. Ve všech třech případech šlo zjednodušeně řečeno o to, že stěžovatelé, kteří chtěli v Maďarsku požádat o azyl, čelili vytlačení (*push-back*) na srbské území, aniž by kdokoliv posoudil jejich individuální situaci. A aniž by měli kde se proti tomuto postupu maďarských orgánů bránit.
27. Bylo proto namístě, aby žalovaný obzvláště pečlivě zhodnotil, zda se situace v Maďarsku zlepšila a zda tamější azylový systém již nevykazuje natolik závažné nedostatky, jak tomu

bylo dřív. Tato povinnost přitom leží pouze na žalovaném, který odpovídá za dodržení mezinárodního závazku nevystavit žadatele špatnému zacházení tím, že jej navrátí do země, kde by mu takové zacházení mohlo hrozit. *Není proto podstatné, že žalobce v průběhu správního řízení žádné konkrétní námitky ve vztahu k maďarskému azylovému systému neuvedl.* Stačí, že tyto námitky vznesl v žalobě.

28. Z *Informace OAMP* plynou významné nedostatky zejména pokud jde o přístup cizinců k azylovému řízení. V roce 2022 podalo v Maďarsku žádost o mezinárodní ochranu pouze 44 osob. Již to samo o sobě vyvolává otázky. Tento nízký počet podaných žádostí zřejmě souvisí s tím, že Maďarsko od května 2020 zavedlo nový systém, který výrazně omezuje možnost cizinců žádat tam o mezinárodní ochranu. Potenciální žadatel totiž musí nejprve podat prohlášení o úmyslu žádat o mezinárodní ochranu. Učinit tak může pouze na maďarském velvyslanectví v Kyjevě nebo Bělehradě. Pouze v případě, že mu velvyslanectví povolí vstup na území, může o mezinárodní ochranu oficiálně požádat.
29. Z tohoto obecného pravidla sice existují určité výjimky. Navrácení cizince do Maďarska na základě dublinského nařízení, mezi tyto výjimky podle příslušné maďarské legislativy ovšem nepatří. Podle *Informace OAMP* nicméně maďarské úřady v praxi umožňovaly dublinským navrátilcům pokračovat v řízení o jejich žádosti o mezinárodní ochranu podané v navracející zemi.
30. Soudní dvůr v aktuálním rozsudku ze dne 22. 6. 2023 ve věci C-823/21, *Komise proti Maďarsku*, rozhodl, že maďarská právní úprava odporuje unijnímu právu: „Maďarsko tím, že podmínilo možnost učinit žádost o mezinárodní ochranu pro některé státní příslušníky třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti nacházející se na území Maďarska nebo na hranicích tohoto členského státu předchozím předložením prohlášení o úmyslu u maďarského velvyslanectví nacházejícího se ve třetí zemi a vydáním cestovního dokladu, který jim umožňuje vstup na maďarské území, nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z článku 6 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany.“
31. Soud k věci uvádí, že nemožnost žádat v Maďarsku o mezinárodní ochranu, aniž by žadatel předtím předložil prohlášení o úmyslu na maďarském velvyslanectví, vyvolává podle soudu závažné důvody se domnívat, že maďarské azylové řízení trpí systémovými nedostatky, které s sebou nesou riziko špatného zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. Pokud totiž aktuálně není jisté, že vůbec lze v Maďarsku podat žádost o mezinárodní ochranu v souladu se zárukami plynoucími z unijního práva, pak nelze vyloučit, že by mohlo dojít k navrácení žadatele do země jeho původu, aniž by jeho žádost o mezinárodní ochranu maďarské orgány řádně posoudily. Takový postup zjevně odporuje principu *non-refoulement*. Žalovaný sice s odkazem na *Informaci OAMP* uvádí, že příslušné maďarské státní orgány v praxi umožňují cizincům vráceným do Maďarska na základě nařízení Dublin III podat žádost o mezinárodní ochranu, resp. pokračovat v řízení o žádosti podané na území odesílajícího státu, resp. dle výkladu a praxe odpovědného úřadu NDGAP v případě žadatelů, kteří v minulosti sami nepodali žádost o udělení mezinárodní ochrany na území Maďarska po uskutečnění transferu na základě nařízení Dublin III jsou vyzváni k prohlášení o záměru žádat o mezinárodní ochranu, načež je řízení o udělení mezinárodní ochrany zahájeno. *Z toho však podle soudu neplyne dostatečná jistota, že by žalobce v Maďarsku skutečně měl možnost podat žádost o mezinárodní ochranu.* Tato možnost by totiž závisela pouze na vůli příslušných maďarských orgánů. Právní úprava žalobci formálně nedává možnost

žádost podat. Proto v případě, že by státní orgány žalobci neumožnily pokračovat v řízení o žádosti, kterou podal v Česku, neměl by se proti jejich postupu, jak bránit.

32. V tuto chvíli tedy *není jisté, jestli žalobce bude mít po předání do Maďarska reálnou možnost podat žádost o mezinárodní ochranu*. Za této situace by jeho předání bylo slučitelné s čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III pouze v případě, že by si žalovaný vyžádal od maďarských orgánů individuální záruky, že žalobci umožní žádost podat. To však žalovaný neučinil. Namísto toho vyšel z nesprávného závěru, že předání žalobce do Maďarska nic nebrání. Jak ovšem plyne z výše uvedeného, tento závěr není správný. *Maďarský azylový systém trpí nedostatky, které potenciálně mohou vystavit žalobce špatnému zacházení v podobě jeho navrácení do země původu bez řádného posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu*. Bylo proto povinností žalovaného, aby se mnohem pečlivěji zabýval situací žadatelů navracených do Maďarska v rámci dublinského řízení. A aby se ujistil, že v Maďarsku budou se žalobcem i přes existující nedostatky zacházet tak, aby nedošlo k porušení principu *non-refoulement*.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

33. Z výše uvedených důvodů soud zrušil rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního. Proto výrokem I. tohoto rozsudku rozhodnutí žalovaného zrušil (§ 78 odst. 1 soudního řádu správního) a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 soudního řádu správního). V dalším řízení pak bude žalovaného vázat právní názor, který soud vyslovil v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního).
34. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu vzniklo právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému (§ 60 odst. 1 soudního řádu správního). Za účelně vynaložené náklady vzal krajský soud mimosmluvní odměnu zástupce žalobce za dva úkony právní služby (převzetí a příprava právního zastoupení, písemné podání žaloby) po 3.100,- Kč podle ustanovení § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném v rozhodné době). Za úkony právní služby to činí celkem 6 200,- Kč, k čemuž je nutné připočíst hotové výdaje po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, což činí dohromady částku ve výši 6 800,- Kč. Tato částka se dále zvyšuje o DPH 21 %, neboť právní zástupce žalobce je plátcem této daně. Celkové náklady řízení tak dosáhly výše 8 228 Kč. K jejímu zaplacení určil soud žalovanému přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. *Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost*. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 11. ledna 2024

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce